Johannes Andreas Marie **Lemmens**

24-11-1924: geboren te Schimmert
08-09-1946: 1e professie te Meerssen
23-03-1952: priesterwijding te Oirschot
25-08-2003: overleden te Roosendaal
begraven te Schimmert

Op maandag 25 augustus 2003 is in Roosendaal overleden

pater Dré Lemmens

montfortaan

Pater Johannes Andreas Marie (Dré) Lemmens werd op 24 november 1924 geboren in Schimmert. Aan het eind van de oorlog (1945) begon hij aan zijn noviciaat bij de montfortanen in Meerssen. Op 8 september 1946 legde hij zijn eerste geloften af. en op 23 maart 1952 werd hij door mgr. W. Mutsaerts priester gewijd.

Na zijn wijding vertrok hij naar Voorschoten, waar hij woonde en werkte op de Haagsche Schouw en in Beresteyn, o.a. als leraar Grieks. In 1968 werd hij moderator van het St. Adelbertcollege. In 1973 sloot hij zich aan bij de leefgemeenschap Het Hoge Steen in Langenboom. In 1977 werd hij pastor in Griendtsveen, in 1980 in Dongenen van 1984 tot 1992 in Het Schijf. Daarna woonde hij tot aan zijn dood in Sprundel, vanwaaruit hij dagelijks deelnam aan de vieringen in de abdij 'Maria Toevlucht' in Zundert. De laatste twee maanden kreeg hij veel last van zijn longen. Na een operatie in het Franciscus-ziekenhuis van Roosendaal vorige week donderdag is hij toch nog plotseling overleden.

Nu Dré is gestorven, is het net, alsof er minder hartstocht in de wereld is. Dré was immers vol passie bezig met wat er zich dichtbij en veraf allemaal afspeelde. Hij kon er laaiend enthousiast van worden, maar ook diep ongelukkig. Hij vocht met God, toen een klein kind in zijn familie stierf. Van ellende in verre landen kon hij evenzeer kapot zijn. Hoe moest hij dat allemaal rijmen met Gods voorzienigheid? En dat het er in de kerk vaak betweterig en klerikaal aan toe ging, deed hem niet minder pijn. "Dat is toch niet echt!", kon hij dan verzuchten. Geen wonder dat velen in Dré een

pastor vonden die kon meeleven met pijn en leed. Dat gold ook voor de mooie kanten van het leven. Hij kon met het geluk van anderen ontzettend blij zijn. Elk nieuw teken van leven in en buiten de kerk verwelkomde hij met heel zijn hart. Verwonderd was hij, als anderen wat koeler reageerden. Die reserve kon hij niet begrijpen; hij werd er soms stil van. Maar dat duurde nooit erg lang. Het pastoraat van de nabijheid was hem op het lijf geschreven. Leven was voor Dré nabij zijn aan elkaar. Dat straalde hij ook uit als leraar in Wassenaar en elders, bij zijn Montfortaanse confraters en bij de Trappisten in Zundert, waar hij zich met zijn contemplatieve aard zo thuis voelde. Overal maakte hij vrienden. Op zijn oude dag kon hij nog steeds meewarig het hoofd schudden over het feit dat men op het klein- en groot-seminarie zo bang was voor vriendschap. Voor Dré was er nauwelijks iets mooiers. De eucharistie was voor hem een echte vriendenmaaltijd met Jezus als de grote inspirator door dik en dun. Juist toen familieleden, confraters van de regio-communiteit en enkele van zijn beste vrienden en vriendinnen op weg gingen voor de ziekenzalving, is Dré toch nog plotseling van ons heengegaan. Zag hij tegen het afscheid op of wilde hij anderen leed besparen? We zullen het nooit weten. Maar wij vertrouwen hem toe aan God. Hopelijk begrijpt hij in het hemels vaderhuis - dicht bij zijn bloedeigen vader en moeder - iets meer van de onbegrijpelijke wegen die God in zijn ogen vaak ging. Moge hij daar voorgoed rust vinden, zonder dat er aan zijn hartstocht een einde komt. Vaarwel, goede broer en oom, beste vriend, pastor bone, dierbare confrater!

Dré is overgebracht naar de Martinuskerk in Het Schijf, waar woensdag en donderdag van 19.00 tot 20.00 uur gelegenheid is afscheid van hem te nemen. Op vrijdag 29 augustus 2003 om 19.00 uur is er een avondwake in voornoemde kerk. Op zaterdag 30 augustus wordt hij na de plechtige eucharistieviering om 10.30 uur in de St. Remigiuskerk in Schimmert begraven op ons kloosterkerkhof aldaar.

Oirschot, 26 augustus 2003

Wiel Logister smm
(provinciaal overste)

OVERWEGING

bij de uitvaartdienst voor Dré Lemmens Schimmert - 30 aug. 2003

Zomer 1957 is het, als ik Dré voor het eerst ontmoet bij het toelatingsexamen voor het kleinseminárie. Ik herinner me nog hoe Dré voor mij en de andere vier alle moeite doet ons op ons gemak te stellen. Er gaat een rust en een bezorgdheid van hem uit. In de drie jaar op Beresteyn leer ik hem nog beter kennen. Ook als leraar die met zijn vele ezelsbruggetjes ons probeert het Grieks bij te brengen. Zeer geliefd is hij bij ons en wij bij hem. Want hij blijft de Beresteyners volgen, in Schimmert, in het noviciaat, in Oirschot en Tilburg. En ik herinner me nog dat de dag van mijn priesterwijding ook voor Dré een echte feestdag was.

Die betrokkenheid kenmerkt hem. Ik kan me dan ook goed voorstellen hoezeer hij dat had naar zijn ouders, zussen, broersneven en nichten en weer hun kinderen. Aan nabijheid, broederlijkheid, vriendschap hechtte hij grote waarde. Daarom sloot hij zich aan bij de leefgemeenschap in Langenboom en probeerde vijf jaar later zelf een leefgemeenschap te stichten. Om zijn warme menselijkheid was hij in Griendtsveen, Dongen, Schijf en op vele andere parochies zeer geliefd: pastor van de nabijheid.

Broederlijkheid, vriendschap, betrokkenheid, wat hunkerde Dré daarnaar en wat genoot hij ervan! Ook de laatste weken in het ziekenhuis... neen, je hoefde van Dré niet te komen, maar als je er was, dan was je meer dan welkom. Dré was een actief baasje, maar met een contemplatieve aard. Soms kwam dat met elkaar in gevecht en wist hij niet wat nu zijn meeste voorkeur had.

Hij was dan ook heel gelukkig toen hij met emeritaat ging en nu alle gelegenheid kreeg deel te nemen aan het Getijdengebed in de abdij van Zundert en daarnaast pastoraal actief te kunnen zijn. Gods lof zingen, hoe dankbaar vertelde hij daarover tijdens onze samenkomsten als regionale communiteit. Gods lof zingen, ja maar ook klaagde hij over de onbegrijpelijke wegen van God. En dan doelde hij op de plotselinge dood van familieleden, kennissen, ondraaglijk lijden van zijn zwager of wantoestanden in kerk en wereld en ontgoochelingen binnen het pastoraat. Voor Dré was God soms ver weg, en ook weer niet.

Als hij een operatie vanwege kanker heeft ondergaan, verwoordt hij dat als volgt in een woordje dat hij hield bij het begin van een viering binnen onze communiteit:

"Door de kanker deed ik de ervaring op dat ik als het ware door een bodem heen gezakt was en op een diepere laag in m'n innerlijk terecht gekomen was. Een laag, - waar 't verlangen ook dieper reikte, nl. naar werkelijkheden waar 't echt om gaat, en die wortelen in 'n Geheim .... - een laag, waar tegelijk ook nieuwe beelden naar boven kwamen, die dichter bij m'n situatie pasten.

Bovendien liep er 'n parallellie tussen de crisis in m'n gezondheid en de crisis in pastorale ervaringen. Toen in het begin van de kanker had de eerste alle nadruk. Nu begint de tweede weer een flinke rol mee te spelen. Beiden blijven parallel en door elkaar heen lopen."

Daarna zingen we het lied "Ik sta voor U in leegte en gemis..." en leest Dré en tekst over Verlangen naar God en Vertroosting vinden in God. en zingen "De Heer heeft mij gezien". In vieringen als deze laat Dré zien wat in hem leeft en hoe hij daarmee omgaat. Een mens vol hartstocht!

Zolang Dré bij de montfortanen is schijnt er onduidelijkheid te bestaan over zijn geboortedatum: 24 of 25 november. Al mag het zo lijken dat zijn geboorte twee dagen duurde, des te korter was de tijd dat Dré is gestorven; afgelopen maandag rond half twee.

Zag hij op tegen het afscheid moeten nemen van zijn familie, vrienden en confraters? We weten het niet. Zijn dood was een schok. En het duurde even voordat dit z'n plek kreeg. Diep bedroefd willen we toch onze dank uiten om wie hij was en voor wat hij voor ons heeft mogen betekenen. Dankbaar vertrouwen wij hem toe aan de levende God.

Als een ware apostel is Dré zijn weg gegaan,
als een pelgrim was hij onderweg,
begaan met ieder die hij ontmoette.
Vaarwel Dré.. Dank om wie je was en wat je deed.
Je hebt ons laten ervaren
wat voor jou ten diepste telt:
geloven in een God
die hart voor mensen heeft,
in Een die geen grenzen kent,
die trouw is, onvoorwaardelijk.
Met die overtuiging vervolgen wij onze weg. A Dieu.

Pro Nostris 390 - oktober 2003 P. Denneman

In dankbare herinnering aan

pater Dré Lemmens
montfortaan

Dré (Johannes, Andreas, Marie) werd geboren op 25 november 1924 in Schimmert.
Na zijn noviciaat bij de montfortanen in Meerssen legde hij op 8 september 1946 zijn eerste geloften af. Op 23 maart 1952 werd hij priester gewijd. Na zijn wijding kreeg hij een benoeming voor Voorschoten, waar hij op het kleinseminarie - eerst op de Haagsche Schouw en daarna op Beresteyn -werkte, o.a. als leraar Grieks. In 1968 werd hij moderator van het St. Adelbertcollege in Wassenaar. In 1973 verhuisde hij naar Langeboom, waar hij zich aansloot bij de religieuze leefgemeenschap Het Hoge Steen. In 1977 werd hij pastor in Griendtsveen. In 1980 werd hij pastor van de Paulusparochie in Dongen en van 1984 tot 1992 van de Martinusparochie in Schijf. Na zijn emeritaat ging hij wonen in Sprundel, van waaruit hij dagelijks deelnam aan het Getijdengebed van de Trappisten in Zundert. Voor de parochies, met een voorliefde voor Schijf, bleef hij als pastor beschikbaar. Half augustus 2003 werd hij voor verder onderzoek opgenomen in het Franciscusziekenhuis te Roosendaal. Een angstige tijd, getuige het gebed dat hij schreef en dat hiernaast staat afgedrukt. Na een operatie leek het even beter met hem te gaan. Toch is hij op 25 augustus 2003 nog plotseling gestorven.

Op 29 augustus in de Avondwake in Schijf en op 30 augustus in de Uitvaartdienst in Schimmert namen we afscheid van Dré. We hebben hem begraven op het kloosterkerkhof in Schimmert.

Maria,
Toen alles om me heen donker werd,
alle vaste grond onder me wegviel,
toen ik 't uithuilde van angst -
onhoorbaar voor anderen -
toen was Jij daar.

Jij liet me niet zinken.
Jij liet me niet aan mijn lot over,
Jij reikte mij je hand,
Jij was er, midden in het donker.

Toen ik niet langer
mezelf in eigen hand kon nemen,
hulpeloos en machteloos soms werd,
de toekomst op 't spel leek te staan,
toen was Jij daar.

Jij stond naast me
Jij gaf me nieuw vertrouwen.
Jij hoorde mijn nood,

Jij schonk me weer hoop.

Daarom ben Jij vertrouwenswaard,
een onmisbare stem in mijn leven.
Op Jou bouw ik.
Jij bent vertrouwen waard.

Familie Lemmens en montfortanen danken u hartelijk voor uw belangstelling en medeleven.

Heeroom,

Spil en inspirator van onze familie, Voor opa, oma, broers, zussen, schoonbroers, schoonzussen, neven, nichten, neefjes, nichtjes tot de allerkleinsten toe: jij vormde de kern van onze familieband.

Wat zullen we je missen, met je persoonlijke kerst- en verjaarsbrieven, je warme belangstelling en plezier met onze kinderen. De eucharistievieringen in familiekring als er iets te vieren was, bij ons thuis of in de sjuur van je oudershuis in Haasdal. Een feest is geen feest zonder het uiten van dankbaarheid, zo hebben we van jou geleerd. Dankbaarheid om onze ouders, om onze familieband, om de natuur en haar vruchten, dankbaarheid om het geluk dat we toevallig op een goede plek in de wereld geboren zijn, kortom: dankbaarheid om wat God gegeven heeft. En die dankbaarheid kon volgens jouw het best geuit worden met ZINGEN. Zang en muziek (laatst nog met de fanfare van Schimmen, bij je 50 jarig priesterfeest) was voor jouw het ultieme medium om in contact te komen met God.

Wat zullen we ze missen: je op de natuur en het boerenleven geïnspireerde beeldspraak over fruitbomen, de oude dikke eik, zonnebloemen, vlinders. Verhalen die bij ons thuis, vaak tot diep in de nacht, onder het genot van een glaasje wijn en een blokje kaas verteld werden.

Ook in moeilijker tijden was je de steun en toeverlaat van onze familie: bij het verlies van je broers They en Ber en ons kleine neefje Theike. Je intense verdriet en medeleven, je gebed, je luisterend oor en wijze raad. Maar, zoals bij Theike ook je oprechte worsteling met jouw eigen God: welke bedoeling kan mijn God hiermee nou hebben? Je eeuwige zoektocht naar rechtvaardigheid, dat was (om in je eigen woorden te spreken) ECHT.

Ook je medeleven en zorg bij het lange ziekbed van mijn vader, ondanks je eigen gezondheidsproblemen. "Wie is het met pappa en mamma" was het eerste wat je zei toen we elkaar afgelopen zondag voor het laatst zagen.

Je was voor de hele familie een rustpunt, een steunpunt in moeilijke tijden.

In deze dagen realiseer ik me weer hoeveel wij van jou geleerd hebben, hoezeer jij ons mee gevormd hebt. Niet alleen in hoe je met ONS omging, maar ook door het VOORBEELD van je eigen leven.

We hebben je mogen volgen (en verhuizen) in je tocht door Nederland.

Van Voorschoten naar de gezellige boerderij in Langenboom, waar gastvrijheid en naastenliefde niet alleen gepredikt, maar vooral ook in praktijk gebracht werden. Als schooldecaan in Deurne, met jongeren op zoek naar de diepere lagen van hun leven. Het enthousiasme waarmee je in Griendtsveen en Dongen pastoraat en een "open huis" combineerde. En daarna de gedrevenheid en zorgzaamheid waarmee je in Schijf bijna onuitputtelijk gewerkt hebt aan een parochie, die ook zonder pastor verder moest kunnen. We hebben gisteren bij de avondwake in Schijf ervaren hoe zeer je hierin geslaagd bent.

Na je afscheid in Schijf ben je je nog meer gaan wijden aan God zelf het uiten van je dankbaarheid door "God lof te zingen" zoals je dat altijd noemde, dagelijks in de abdij van Zundert met een bescheiden huisje in Sprundel. Je dorp Schijf ben je echter nooit vergeten. Zozeer zelfs dat de artsen je op het laatst moesten verbieden je laatste afspraken in Schijf na te komen.

Je eigen ziekte was een laatste moeilijke periode in je leven. Maar ook in deze moeilijke fase putte je kracht uitje geloof, en kwam je tot verdere verdieping. Mijn ziekte heeft de grond onder mijn voeten weggeslagen, maar ik heb er een diepere laag mee bereikt zei je altijd.

Nu is de tijd aangebroken om afscheid te nemen. Dat doet zeer. Maar wat bij ons blijft is een intens gevoel van dankbaarheid. Dankbaarheid om alles wat we van je geleerd hebben en dankbaarheid om de mooie blijvende herinnering aan een rijk en vruchtbaar leven.

Dankbaarheid ook voor de overtuiging datje nu je diepste laag bereikt hebt bij God en weer samen bent met Opa, Oma, They, Ber en Theike die je zo lang gemist hebt.

Als laatste groet en symbool voor je leven en de reis naar God hebben onze kinderen allemaal een vlinder voor je getekend die je zullen vergezellen op je laatste tocht.

Ooit zullen we elkaar daar weer ontmoeten.
Heeroom, bedankt en tot ziens.

LEMMENS+++ Andreas J.M. Pater
Nationaliteit: Nederlander
Geboren : 24-11-1924 te Schimmert in Nederland
Ingetreden : 1945 te Meerssen in Nederland
Eerste geloften: 08-09-1946 te Meerssen in Nederland
Eeuw. geloften: 08-09-1951 te Oirschot in Nederland
Priesterwijding: 23-03-1952 te Oirschot in Nederland
Gewijd door: Mgr. W. Mutsaerts, bisschop van Den Bosch

HUMANIORA/VAKSCHOOL

Montfortaans 1939-1945 te Schimmert in Nederland

HOGERE STUDIES

Filosofie 1946-1948 Oirschot Nederland
Theologie 1948-1952 Oirschot Nederland

IN DIENST VAN DE CONGREGATIE

1952-1955 Voorschoten H.S. Nederland Leraar
1955-1968 Voorschoten Ber. Nederland Leraar
1968-1973 Wassenaar Nederland Mod. St.Adelbert coll.
1973-1977 Langenboom-Mill Nederland Godsdienstleraar
1977-1977 Deurne Nederland "Gastvrij Huis"+catecheet
1977-1980 Griendtsveen Nederland Pastoor
1980-1984 Dongen St.Paulus Nederland Vicarius coöperator
1984-1992 Het Schijf-Zundert Nederland Pastor
1992-2003 Sprundel Nederland Rustend

Overleden op 25-08-2003 te Roosendaal in Nederland
Begraven te Schimmert in Nederland